

L'OPINIÓ

Any V - Número 465
Preu: 10 cèntims

BARCELONA · Dimarts, 29 de novembre de 1932

CATALUNYA TE EN L'ES-
QUERRA REPUBLICANA EL
SEU MILLOR INSTRUMENT
DE GOVERN

LA NOSTRA VOTACIO DEL DIA 20

Es ben cert que qui no s'accontenta és perquè no vol. Mai cap partit no havia estat atacat a Catalunya com ho ha estat l'Esquerra d'ençà de l'endemà del 12 d'abril de 1931.

Era el mateix dia 13 quan els elements d'Acció Catalana, no asossegats encara de la desfeta del dia abans, ens deten que els 43.000 vots nostres eren una ficció. Que els havíem arrencat del cos electoral gràcies a Macià, que ens emparava, nimbant del prestigi de set anys d'exili, aureolat de la glòria de les persecucions tot just acabades de passar. Els 43.000 vots eren obtinguts a causa de Macià, en una onada sentimental popular.

Vingué el 28 de juny i Macià obtingué 111.308 vots, i el candidat de l'Esquerra que n'obtenia menys en sumava 91.731. Allò, encara, segons els nostres adversaris era la torrentada, el sentiment, "el diluvi", que digué Gazeil. Però no passaria mai més.

Evidentment que no passaria mai més. Ells ho deien, després de nosaltres saber-ho. No passaria mai més.

D'ençà del 29 de juny de 1931 fins ara, des dels seus diaris, des dels seus discursos, des de tot arreu, cada hora i cada minut, ens engegaven la mateixa cantarella: —Si vinguessin unes eleccions ja veurieu quin resultat! Viviu a precari; viviu del crèdit que se us va donar el 28 de juny, però si el poble pogués tornar a votar, veurieu que no teniu ningú. La massa us ha abandonat. En unes eleccions no tindríeu cap vot.

Això ens ho hem estat sentint durant 17 mesos. Ens ho deia tothom que no era del nostre Partit. Ens ho deia la Lliga, els de la F. A. I., els de l'Acció Catalana, els comunistes, els separatistes, els federals, els de tots els partits i de tots els colors.

I heus ací que han vingut unes eleccions. I que tots els partits que ja ens havien donat per morts i enterrats, que ens havien deixat reduïts a quatre gats carregats de misèria, han quedat amb un pam de nas perquè hem obtingut la majoria dels sufragis a totes les circumscripcions catalanes. Ens havien dit que el poble ens havia abandonat, i hem obtingut una votació de més de 238.000 vots, xifra no assolida mai, ni de lluny, per cap partit dels que tracten d'enganyar-se ells mateixos prenent demostracions que els que han guanyat han estat ells.

Diuen: Macià ha perdut 46.908 vots. I ho diuen com aquell que ha fet un gran descobriment! Però, no havíem quedat que "el diluvi" del 28 de juny de 1931 no es repetiria mai més? Doncs, per què fer tan grans bocades d'aquest descens? Per què enganyar-se davant d'aquesta xifra que minva de vots, si el que heu estat dient dia darrera dia ha estat, no solament que no tindria els 111.000, sinó que no en tindria cap, i qui diu cap vol dir uns quants milers, els suficients per ésser derrotat? Per què enganyar-nos prenent treure partit que no hagi tingut 111.000 vots—cosa que ja donàvem per descomptada i que per tant no us hauria de sorprendre?

Allí es per a procurar tapar el ridícul que han fet, perquè deien que perdríem i que el poble no ens ratificaria la seva confiança i ara veuen que hem tingut 65.300 vots a Barcelona i 238.128 vots a tot Catalunya, quan ens havien pronosticat que no en tindríem cap. Per això s'han de distreure amb càlculs matemàtics a base d'admetre el que havien negat sempre.

Nosaltres estem contents de la votació assolida. N'estem, perquè és evident que no podíem pas esperar obtenir les votacions extraordinàries del 28 de juny de 1931. Aquell era un moment d'eufòria. Acabava d'ésser proclamada la República, i molts ciutadans ens havien votat sense conèixer el nostre programa, només que per la simpatia que havia desvetllat en ells la nostra audàcia. Aquests vots ens havien de deixar. No era una cosa normal. Després ens havien de deixar encara, aquells altres vots dels que es pensaven que el nostre Partit era el que no és. N'hi havia que ens havien votat creguts que ho havíem d'encendre tot. D'altres ens havien votat creguts que, posats a governar, hi trobaríem gust i no volent més de cap ho deixariem tot tal com estava, oblidant que el 14 d'abril de 1931 es va iniciar una revolució pacífica que cal prosseguir amb fermesa i amb tenacitat. D'altres ens han deixat encara, perquè han estat crèduls a la campanya de calúmies i d'insidies que ens han vingut fent els nostres adversaris. D'altres no ens han votat potser perquè han perdut la fe en l'Esquerra, partit de govern, i són aquells vots que un partit que governa perd a causa del seu desgast natural en tant que partit de govern.

Nosaltres preveïem dues coses: que el poble ens ratificaria rotundament la seva confiança, i que el nombre dels nostres vots en relació amb el 28 de juny de 1931, experimentaria una baixa. Ha estat així. Era natural que fos així. Li convenia a l'Esquerra que fos així. Partit de govern, en el Govern, no hem volgut fer ús d'aquells ressorts clàssics en els temps de la monarquia en època electoral—però que en República no poden admetre's i que són incompatibles amb l'Esquerra—que ens haurien permès fer menys visible aquesta minva de vots. No ho hem fet. Som servidors de la puresa electoral. Ella interessa a l'Esquerra i interessa a Catalunya.

En aquests 17 mesos, les agües agitades s'han aquietat i cadascú que s'hagués desplaçat, ha tornat al seu lloc. L'Esquerra és on era. Té un programa concret i es disposa a traduir-lo en fets al Parlament de Catalunya. Nosaltres no hem canviat. No ens han votat aquells que s'havien equivocat o que han perdut la fe en nosaltres.

Però queda aquesta massa compacta de 238.128 catalans que han anat a les urnes perquè vol ésser governada per l'Esquerra. I aquesta massa, en aquests moments transcendents en els quals Catalunya es disposa a fer els primers passos, constitueix el Partit d'Esquerra Republicana, sòlid, compacte, disciplinat, la millor garantia del bon auguri amb què el nostre poble comença a marxar vers els seus destins; la millor garantia, encara, per a la República, que Catalunya és, per l'Esquerra, el seu baluard més ferm.

EL CONSELLER DE GOVERNACIO PARLA DE L'ORGANITZACIO DE LES PRIMERES CORTS DE LA CATALUNYA AUTONOMA

L'actualitat política d'aquests dies gira, indubtablement, entorn de l'obertura del Parlament de Catalunya. Converses, informacions periodístiques més o menys fantàstiques, comentaris madrilenys..., tot es refereix a les Corts Catalanes, que funcionaran dintre breus dies.

Un periodista ha tingut una conversa amb el conseller de Governació, senyor Terradellas, el qual por-

ta l'alta direcció dels treballs d'organització de l'assemblea constituent de la Catalunya autònoma. A la pregunta de si es podria fer amb tota normalitat la inauguració de les sessions parlamentàries en el dia fixat, ha respost el senyor Terradellas:

—Sí. A desgrat de les vagues que s'han produït aquests darrers dies i que havien pertorbat els treballs d'instal·lació, aquesta està ja gairebé

Lectors de L'OPINIÓ...

Vegeu a la pàgina 3 el butlletí amb les condicions de subscripció al nostre diari.

Subscrivint-vos, establiu diners i contribuïeu a establir el tiratge de L'OPINIÓ

enllestida en les dependències principals. Probablement encara el dia 6 no estarà totalment completada la instal·lació en algunes dependències, però la inauguració es podrà fer tal com està, anunciada i el Parlament funcionarà amb tota normalitat.

Ha calgut, però—ha afegit el senyor Terradellas—, fer hores extraordinàries de treball, en el transcurs de les quals s'han fet lloables esforços i un devesall d'energies i periferia per part dels obrers, que mereix les més cordials lloances. Tots els obrers que allà treballen, sense excepció, hi han posat el màxim d'interès. Potser serà per la il·lusió que forçosament ha de fer a tot català de contribuir a la instal·lació del nou Parlament de Catalunya.

—Ha estat ja totalment nomenat el personal del Parlament?

—L'organització burocràtica del nou Parlament és una de les coses més difícils, que calia cuidar amb la màxima atenció. Encara que ja hi ha hagut qui ha comentat aquest important aspecte, potser el gros públic no s'hi ha fixat prou. Una de les primeres dificultats a vèncer és justament la manca de tradició parlamentària en què es troba l'actual generació catalana. Això feia, de moment, que ens trobéssim mancats de tots aquells elements necessaris als serveis auxiliars d'un Parlament. Enfocant amb la màxima atenció aquest problema, confiem que tot el que es refereix a l'organització interna està pensat i resolt perfectament. El mateix podem afirmar pel que afecta aquells funcionaris encarregats de les relacions del Parlament amb els diversos Departaments de la Generalitat.

Com a dada—ha prosseguit el conseller de Governació—que prova el que hem dit abans, és que ja posem un cos de taquígrafs en català per a poder prendre les discussions parlamentàries.

—Així, l'obertura del Parlament està ja preparada?

—L'obertura del Parlament es farà amb tota normalitat. Esperem que sigui un fet per a demostrar que igual com la instal·lació ha estat feta amb tota cura, l'organització burocràtica i del règim interior ha estat resolta amb el més gran desig de capacitat. Cal fer constar, però, que el personal destinat al Parlament—tot personal del Departament de Governació de la Generalitat—hi ha estat portat en comissió, perquè, en definitiva, és al Parlament a qui pertoca nomenar-lo.

—El Parlament?

—Sí; no s'ha d'oblidar que el Parlament tindrà vida pròpia: una Junta de govern, pressupost propi—inclosos, naturalment, en el Pressupost de l'Estat—, ordenador de pagaments, les seves categories burocràtiques... D'aquí que aquests nomenaments siguin funció pròpia del Parlament.

—Es cert que ha estat augmentat el cos de mossos d'Esquadra per tal d'atendre algun servei al Parlament?

—Sí; la guàrdia permanent del Parlament serà a càrrec del cos de mossos d'Esquadra.

—S'ha fixat el protocol mitjançant el qual ha de tenir lloc la solemne obertura?

—El protocol no està encara acor-

LES TRES DARRERES ELECCIONS

Heus ací unes dades comparatives de la posició de l'Esquerra, la Lliga, el Partit Radical i l'Acció Catalana en les tres eleccions de 12 d'abril i 28 de juny de 1932 i 20 de novembre de 1932, pel que fa a la ciutat de Barcelona, tenint en compte la votació mitjana aconseguida per cada un d'ells:

	12-IV-31	28-VI-31	20-XI-32
Esquerra Republicana	40.999	101.520	61.347
Lliga Regionalista	27.289	25.636	34.943
Partit Radical	27.080	26.471	18.273
Acció Catalana	17.585	11.122	17.691

Es curiós de constatar amb referència a les eleccions de 28 de juny de 1931 i 20 de novembre de 1932, la diferència de vots que hi va haver entre el candidat que en va tenir més i el que en va tenir menys de cada un d'aquests partits. Heus-la-ací:

	28-VI-31	20-XI-32
Esquerra Republicana	19.577	7.907
Lliga Regionalista	7.169	4.075
Partit Radical	6.723	1.504
Acció Catalana	2.786	7.926

Aquestes dades demostren que el 28 de juny de 1931 hi va haver molta més barreja de noms de candidats que no pas en les del 20 del present novembre, tot i el gran interès que ara hi havia per part d'alguns a desorientar i anarquitzar el cos electoral.

La diferència de 19.577 vots entre Macià i Franco, ha quedat reduïda a 7.907 vots ara, entre Macià i Barrera.

La de 7.169 vots entre Rahola i Batlle, ha quedat reduïda ara a 4.075 vots entre Martínez Domingo i Amadeu Vives.

La de 6.723 vots entre Lerroux i Giró, ha quedat reduïda ara a 1.504 vots entre Antoni Montaner i Sanchis.

Vol dir que els ciutadans voten candidatures plenes en major proporció ara que abans.

En canvi l'Acció Catalana ens dona unes xifres que ens demostren que la gent que la vota és partidària de la barreja, de la sanfaina, del confusio-

nisme. La diferència de 2.786 vots que hi va haver el 28 de juny de 1931 entre Bofill i Mates i Barbey, ha augmentat ara a 7.926 vots entre Nicolau d'Oliver i Cuito.

(No pot comptar-se, per tal de treure el terme mig del 28 de juny de 1931, la xifra de 35.584 vots aconseguida per Nicolau d'Oliver, que anava patrocinat per Lerroux).

Aquesta és la vegada que s'ha excitat més el cos electoral perquè fugint de les disciplines de partit, es triés ell els noms dels candidats i contribuís a fer del Parlament de Catalunya un instrument que no hauria estat susceptible de donar cap resultat, perquè hi hauria hagut moltes persones que s'haurien representat elles mateixes, però sense estar subjectes a cap disciplina de partit, ni per tant, a cap programa ni pla de govern concret.

Afortunadament el cos electoral no ha escoltat aquestes veus que se li adreçaven des de *La Vanguardia*, *El Diluvi* i *La Publicitat*, i únicament és en la candidatura d'Acció Catalana on s'ha observat aquesta pruja confusionalista, i encara fem als 10 ó 12 mil militants d'aquesta agrupació, el favor de creure'ls que ells la votaren íntegra i que aquesta diferència de 8.000 vots a la vora és deguda a les candidatures que amb l'intent de salvar uns quants homes i sacrificar els altres, foren confeccionades segurament pels dirigents d'Acció Catalana, barrejant els noms d'Hurtado, Nicolau, Noguer i Comet, Esteve, Bastardes, Gubern, David Ferrer, amb els de Francesc Macià, Lluhi, Vallescà, Serra Hunter, Pi i Sunyer i, encara, per tal de caçar federals i separatistes Abel Vellilla, Josep Solves, Massó i Llorens, Soler Damians i altres.

L'Esquerra queda, avui, en posició solidíssima, amb 20.348 vots més que el 12 d'abril de 1931, seguida de la Lliga, que en té 7.694 més ara que en la mateixa data. Aquest augment de vots de la Lliga és comprensible des del punt de vista que havent fet professió de fe republicana, sempre haurà convençut algun element català, al qual, per bé que conservador no li plaça la posició de col·laboració amb la monarquia que el partit del senyor Cambó adoptava encara el 12 d'abril de 1931.

En canvi el Partit Radical ha perdut 8.807 vots en relació amb les eleccions de dos dies abans de la República.

No es poden fer càlculs a base de les xifres d'Acció Catalana (tindria 106 vots més que el 12 d'abril), perquè a cada elecció arreu el que pot i aleshores no hi ha matèria de comparació en relació amb les xifres aconseguïdes pels partits subjectes a un programa i una disciplina.

dat, perquè no depèn solament de nosaltres.

—Es publicarà «Diari de sessions»?

—Sí; es publicarà «Diari de Sessions», en el qual apareixeran taquígrafament íntegres tots els discursos, projectes, proposicions, esmenes, lleis i tot el que sigui dut al Saló de Sessions. Amb igual integritat s'han organitzat els serveis de secretaris arxius i tots aquells altres detalls imprescindibles a un Parlament, i que no poden improvisar-se a darrera hora.

—I pel que afecta al funcionament de la Cambra?

—El primer que haurà de discutir el Parlament, un cop constituït, és justament el Reglament mitjançant el qual es fixarà aquest funcionament.

—Després, amb tota seguretat que es discutirà el projecte de Constitució?

—Pel que afecta a la Constitució, és que la Comissió Jurídica Assessora nomenada pel meu amic Pere Comes, conseller de Justícia i Dret, ja està enllestit el projecte que

haurà d'ésser presentat a les Corts Catalanes, i el qual espero que d'ací breus dies serà lliurat.

—La instal·lació del Departament de Justícia i Dret al Palau de la Ciutadella, està ja enllestida?

—Sí. I d'ací a uns quants dies es començaran les obres per a instal·lar-hi, en la part d'aquell edifici prèviament fixada, el Departament d'Economia, car ja han estat traslladades al Palau Nacional de Montjuïc les pintures murals que havia allà exposades.

—Hi ha hagut alguna fracció política de les que seran representades al Parlament que us hagi vingut a sol·licitar la tria del lloc per a la seva minoria en els escons?

—Em té anunciada la seva visita al Parlament—acabà el senyor Terradellas—el diputat senyor Casabó, que, segons referències que tinc, ha estat nomenat secretari de la minoria regionalista al Parlament, per tal d'escolllir, d'acord amb els seus companys, els llocs per a aquests.